

The background features a dark blue grid pattern representing a city skyline at night. In the foreground, there are two dark blue silhouettes: a man on the left wearing a suit and a woman on the right wearing a dress. The man is standing with his back slightly to the viewer, and the woman is standing facing forward. The overall aesthetic is modern and minimalist.

ປຼັບຕິກາ
52 ຕາຣາງເມຕຣ

ปฏิบัติการ 52 ตารางเมตร

โดย A.T.Ruby

โครงการประกวดวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ครั้งที่ 1 - 2554

ภาพปก

<http://www.f0nt.com/>

<http://www.freevector.com/city-cards/>

<http://www.freevector.com/business-people-silhouettes/>

<http://www.freevector.com/people-silhouettes-vectors/>

อธิบายคำศัพท์

<http://th.wikipedia.org>

หนังสือเล่มนี้แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์ที่มีอยู่จริง

“เขา”

...สายลับหนุ่มผู้เดินทางไปทั่วโลกโดยปิดบังตัวตนที่แท้จริง
เอาไว้...

“เธอ”

...แฮกเกอร์พิการผู้ปิดขังตัวเองอยู่ในห้องกว้างห้า
สิบสองตารางเมตร...

อธิบายคำศัพท์

แฮกเกอร์ (Hacker) - ผู้ชำนาญคอมพิวเตอร์ มีความหมายเป็นกลาง โดยส่วนใหญ่เมื่อพูดถึงคำคำนี้จะเข้าใจว่าหมายถึง บุคคลที่พยายามที่จะเจาะเข้าระบบ (Hack) โดยไม่ได้รับอนุญาต

เซิร์ฟเวอร์ (Server) - เครื่องคอมพิวเตอร์หลักซึ่งให้บริการระบบเครือข่าย (Network) แก่ลูกค้า

ไอพีแอดเดรส (IP address) - หมายเลขที่ใช้ในระบบเครือข่ายที่ใช้โพรโทคอลอินเทอร์เน็ต (IP) คล้ายกับหมายเลขโทรศัพท์

ไวรัส ในที่นี้หมายถึง ไวรัสคอมพิวเตอร์ (computer virus) - ชุดคำสั่งที่บุกรุกเข้าไปในเครื่องคอมพิวเตอร์โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ใช้ ส่วนมากมักจะมีประสงค์ร้ายและสร้างความเสียหายให้กับระบบของเครื่องคอมพิวเตอร์นั้นๆ

โทรจัน (Trojan) - โปรแกรมจำพวกหนึ่งที่ถูกออกแบบขึ้นมาเพื่อแอบแฝงกระทำการบางอย่างในเครื่องคอมพิวเตอร์ จากผู้ที่ไม่หวังดี

“โทษที ๆ” ร่างผอมโบทไม้โบทมือ วิ่งตามลูกบาสที่หลุดมา

“ขอโทษแล้วมันหายเจ็บหรือไง” เด็กหญิงขว้างอุปกรณ์กีฬา

ใส่คู่กรณี

เด็กชายรับลูกบาส เริ่มหมุนมันเล่นบนปลายนิ้ว “ไม่ไปซ่อม
หรือ”

“วิชาพละของอาจารย์คนนี้แค่เข้าสอบก็ผ่านแล้ว” คู่สนทนา
ก้มหน้าอ่านหนังสือต่อ

“เฮ้ เริ่มสอบ ไปกันเถอะ” มือหยาบเอื้อมลุกร่างบางให้ลุกขึ้น

...เสียงระเบิดดังกึกก้อง...

และ โลกของทั้งสองก็ดับวูบ

แพขนตายาวกระพริบสองสามครั้ง

หญิงสาวลืมตาจ้องมองเพดานสีขาวสะอาด ก่อนเป็นหน้าไป
ยังหน้าต่างเพียงบานเดียวของห้อง

ร่างพอมบอบบางยื่นกายขึ้น ย้ายตัวลงในรถเข็น

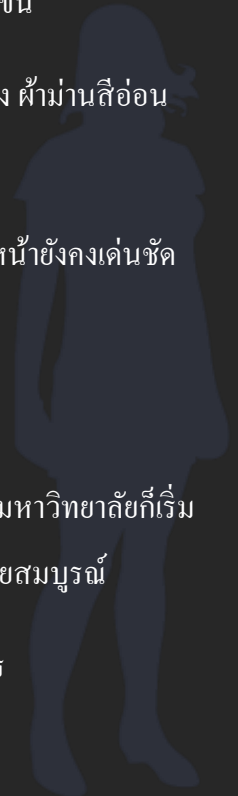
อากาศยามเช้าไหลผ่านเข้ามาเมื่อเปิดหน้าต่าง ผ้าม่านสีอ่อน
สะบัดแผ่วเบา

นัยน์ตาลึกโหลจ้องกระจกเงา แผลเป็นที่ใบหน้ายังคงเด่นชัด
เช่นเดียวกับขาที่ไม่อาจเดินได้

หญิงสาวเก็บตัวอยู่ในบ้านตั้งแต่อายุสิบหก

ช่วงแรกเพื่อน ๆ ต่างหมั่นมาเยี่ยม แต่พอเข้ามหาวิทยาลัยก็เริ่ม
ห่างเหิน จนแยกย้ายกันไปทำงาน เธอก็ถูกทิ้งไว้โดยสมบูรณ์

โลกของเธอเหลือเพียงห้าสิบสองตารางเมตร

นัยน์ตาคมหรือลึกลง

ชายหนุ่มลากกระเป๋าเดินทางใบเล็ก พยายามค้นหาเป้าหมาย
ท่ามกลางคนจำนวนมากในสนามบิน

ชายวัยสี่สิบเข้าประตูร่างสันทัด แอบส่งซองกระดาษให้ก่อน
เดินจากไปโดยไร้ผู้สังเกตเห็น

มือใหญ่หยิบเครื่องมือสื่อสารไร้สายขนาดเล็กขึ้นมา

“ชื่อของคุณคือเอกสิทธิ์ ทัศนวิรมณ์ เราจะเจอกันอีกครั้งเมื่อถึง
ปลายทาง เดินทางโดยสวัสดิภาพนะค่ะ” เสียงดังจากหูฟังขนาดจิ๋ว
ขณะเขาผ่านชั้นตอนต่าง ๆ ไปด้วยหลักฐานในซองเอกสาร

ในโลกที่กว้างใหญ่แห่งนี้ ไม่มีสถานที่ใดที่เขาสามารถเรียกว่า
บ้านได้เต็มปากเต็มคำ เขารู้จักผู้คนมากมาย แต่น้อยคนนักที่รู้จักชื่อที่
แท้จริงของเขา

เครื่องบินทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าอันกว้างใหญ่

มือเรียวยาว หูฟังโทรศัพท์ที่ครอบศีรษะอยู่ออกวางบนโต๊ะ

หญิงสาวมองภาพในจอโน้ตบุค

ผู้ชายผิวเข้ม โครงหน้าเหลี่ยม นัยน์ตาคมเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน
ประวัติระบุว่าอายุสี่สิบแปด...เจ้าหน้าที่สืบสวน สังกัดองค์การ
ต่อต้านการก่อการร้ายนานาชาติ

หน่วยงานที่รวบรวมผู้มีฝีมือจากทั่วโลกเพื่อปกป้องชีวิตและ
ทรัพย์สินจากผู้ก่อการร้ายข้ามประเทศ งานส่วนใหญ่เป็นความลับ
เพื่อป้องกันการแตกตื่น

พวกเขาทุ่มเททำงานอยู่เบื้องหลัง ไร้ชื่อปรากฏ ไร้เสียง
สรรเสริญ มีเพียงคนในวงการที่รู้จัก

ค่าตอบแทนสูง แต่อันตรายก็สูงไม่แพ้กัน ถ้าไม่มีอุดมการณ์คง
ร่วมงานกันยาก

“อุดมการณ์...จั้นหรือ”

ริมฝีปากซีดเขียดยิ้ม นึกถึงเหตุการณ์ก่อการร้ายที่พรากอิสระ
และชีวิตเพื่อนของเธอไป

เสียงเคาะแป้นพิมพ์เร็วเร็วบ่งบอกถึงความชำนาญ นัยน์ตาลึก
กวาดมองข้อมูลจำนวนมหาศาลที่ไหลผ่านจอ

ขอเพียงมีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โลกทั้งใบก็เหมือนอยู่
ในอุ้งมือเธอ

มือใหญ่เลื่อนแว่นกันแดดลง บิดกุญแจออกรถ

พาหนะสี่ที่นั่งเคลื่อนผ่านถนน มุ่งเข้าสู่ตัวเมืองตามเส้นทางใน
อุปกรณ์นำทาง

“เป้าหมายในครั้งนี่คือสืบหาเส้นทางขนส่งอาวุธสงครามของ
ผู้ก่อการร้าย คาดว่าเป็นปืนกลหนักและระเบิด สถานที่ซื้อขายคือ
กรุงเทพมหานคร อาวุธจะออกนอกประเทศภายในสี่สิบแปดชั่วโมง”
เสียงจากอุปกรณ์สื่อสารรวดเร็ว

“เล่นขายกันกลางกรุงเลยแฮะ” ชายหนุ่มผิวกว้างหัว

“ตัวของน่าจะอยู่ต่างจังหวัดล่ะ แต่มีความเป็นไปได้สูงว่าฝ่าย
นั้นจะพกปืนสั้น”

“ถ้าปากใจจังแฮะ ผมบู้ไม่ค่อยเก่งซะด้วย”

“หน้าที่ของคุณคือค้นหาและติดตาม หากตามรอยผู้ซื้อได้ ทางเราจะสามารถขายแหล่งกบดานผู้ก่อการร้ายช่วยชีวิตคนบริสุทธิ์ได้อีกมาก” เสียงใสแผ่วแวกคั่น “จะส่งข้อมูลผู้ขายให้ณะคะ”

“รู้ถึงขนาดนี้เชียว สมแล้วที่ได้ชื่อว่าเป็นแฮกเกอร์อัจฉริยะ”
นัยน์ตาคมมองดีกรามบ้านช่อง “กรุงเทพหรือ... ตระเวนไปทั่วโลก ไม่นึกเลยว่าจะได้กลับมาที่นี่อีก จะว่าเป็นเพราะโชคชะตา หรือ โลกมันแคบคินะ”

“เพราะผู้บัญชาการเห็นว่าคุณเป็นคนในพื้นที่มากกว่ามังคะ”

“อุตคำห์พูดให้หรุแล้วเชียว รับมุกหน่อยสิ”

ชายหนุ่มหัวเราะเบา ขับเข้าโรงแรมที่พัก

ร่างบางเอนหลังฟังพนัก

สี่สิบแปดชั่วโมง งานหนักพอสมควร

หน่วยข้อมูลมีความสำคัญ ไม่แพ้หน่วยปฏิบัติงาน คนธรรมดา
อดนอนวันสองวันได้ไม่มีปัญหา แต่สภาพร่างกายของเธอไม่
เอื้ออำนวยให้ทำเช่นนั้น

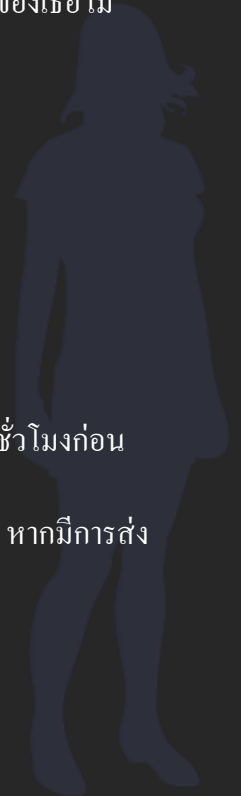
...ต้องหาฝ่ายตรงข้ามให้พบ...

หากเฝ้าดูได้ จะทุ่มแรงไปกว่าครึ่ง

นัยน์ตาลึกหรือลึกลง

มีข้อมูลว่าพวกนั้นอยู่ต่างประเทศจนถึงสามชั่วโมงก่อน

มือถือคือสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับงานเคลื่อนที่ หากมีการส่ง
ข้อมูลต้องผ่านเครือข่ายไร้สาย

...ค้นหาการโอนถ่ายข้อมูลที่มีการรักษาความปลอดภัยสูงสุดในสาม
ชั่วโมงที่ผ่านมา...

...ขอบเขต...กรุงเทพมหานคร...

จำนวนผลลัพธ์เยอะเกินไป อีกทั้งไม่มีหลักรับประกันว่าอีก
ฝ่ายจะแลกเปลี่ยนข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ หากใช้กระดาษรับรองว่า
ไม่มีทางหาพบ เรียกได้ว่าเสียเวลาเปล่า

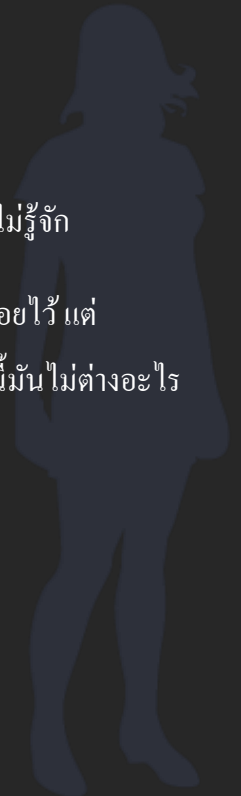
“นี่มัน...”

ในบันทึกเครือข่าย มีการร้องขอข้อมูลที่เธอไม่รู้จัก

อีกฝ่ายคงเป็นแฮกเกอร์ฝีมือดี จึงไม่ทิ้งร่องรอยไว้ แต่
เซิร์ฟเวอร์ข้างห้องนอนคืออาณาเขตของเธอ แบบนี้มันไม่ต่างอะไร
กับโจรข่องเบาบ้านตำรวจโดยไม่ใส่ถุงมือ

หญิงสาวผุดยิ้ม

...เริ่มการตามรอยผู้บุกรุก...

“ทราบข้อมูลการซื้อขายแล้วละ อิกสี่สิบนาที เขตจตุจักร”

“เขตจตุจักร !? ผมอยู่สุขุมวิทนะ”

“จากแผนที่ ทางที่ใกล้ที่สุดใช้เวลาสี่สิบนาทีละ เดี่ยวจะส่ง
ข้อมูลไปให้ นะคะ ตอนนี้อยู่ตรงไป...”

นัยน์ตาคมหรือลง หักพวงมาลัยกลับรถ

“เวลาเดินทางในกรุงเทพดูจากในแผนที่ไม่ได้หรอก ช่วย
เตรียมมอเตอร์ไซค์ไว้ให้ที่ปลายทางด้วย”

หญิงสาวเงยไปพักหนึ่ง “รับทราบค่ะ”

ร่างสันทัดวิ่งขึ้นรถไฟฟ้า พุ่งไปยังพาหนะที่จัดเตรียมไว้ทันที
ที่ถึงสถานี อิกสี่สิบนาทีจะถึงเวลาแลกเปลี่ยน

มอเตอร์ไซค์สี่ล้อดำมันปลาบซอกแซกไปตามช่องว่างระหว่างรถ
ก่อนเลี้ยวเข้าไปในตรอกแคบ

เครื่องยนต์ัดังกระหึ่ม เร่งสู่จุดนัดพบผู้ก่อการร้าย

เสี้ยวเวลาที่ที่จับผ่าน นัยน์ตาคมก็จับภาพหนึ่งในเป้าหมาย...ชาย
ร่างสูงในชุดสูทสีดำเหมือนนักธุรกิจกำลังนั่งอยู่ในร้านกาแฟ

ชายหนุ่มหັกรถเข้าซอยตรงข้าม จับตามองเป้าหมายผ่าน

กระจกรถ

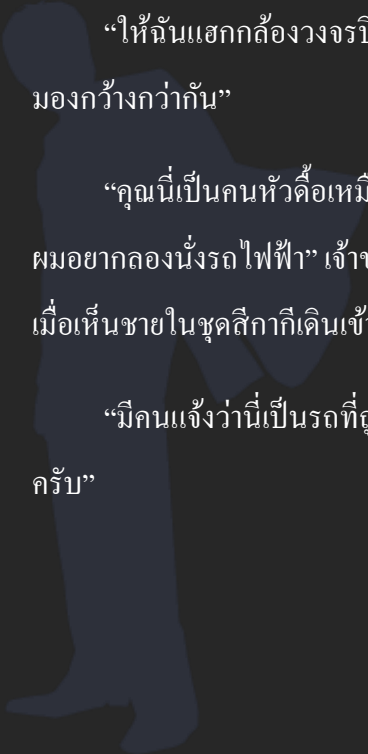
...ต้องรอจนคนชื่อมา...

“ยังอุตด่าห์มาทันอีกนะคะ” เสียงเหน็บดังขึ้น “ถ้ามาทางที่ฉัน
แนะนำให้คงถึงเร็วกว่านี้”

“ข้อมูลเขามีไว้ใช้ประกอบการตัดสินใจ ไม่ใช่เป็นตัวตัดสินใจ
ทางที่เราจะต้องไป” ชายหนุ่มถือโอกาสทำท่าทีว่ากำลังจอร์จคฤขมือ
ถือ

“นั่นก็...”

“อยู่ตรงนั้นคุณไม่มีทางมองได้กว้างกว่าผมหรอก”

“ให้ฉันแฮกก์ดossierประวัติบริเวณนั้นมั้งละ จะได้เห็นว่าใคร
มองกว้างกว่ากัน”

“คุณนี่เป็นคนหัวคือเหมือนกันนะ เอาละ บอกความจริงก็ได้...
ผมอยากลองนั่งรถไฟฟ้า” เจ้าของเสียงทุ้มหัวเราะเบา ก่อนชะงักไป
เมื่อเห็นชายในชุดสีทากิเดินเข้ามา

“มีคนแจ้งว่านี่เป็นรถที่ถูกขโมยมา รบกวานไปคุยที่โรงพักด้วย
ครับ”

วิตามินหลายชนิดถูกกลืนลงคอ

ผ่านหนูเล็กขับน้ำออกจากใบหน้ารูปไข่ นัยน์ตาลึกจ้องจอ
เบื้องหน้าด้วยความพอใจ

ระหว่างที่เธอนอนพัก โปรแกรมของเธอก็ดำเนินการค้นหา
เสร็จสิ้น แม้จะยังเจาะระบบของผู้บุกรุกไม่สำเร็จ แต่ก็คัดสัญญาณ
สื่อสารไว้ได้เกือบหมด

จุดสีแดงกระพริบบนแผนที่

เพียงสามนาทีถัดมา ภาพจากกล้องวงจรปิดโดยรอบก็ปรากฏ
ขึ้น

การเปลี่ยนที่นั่นคง่ายกว่า หากเธอเลือกที่จะประจันหน้า
หญิงสาวแจ้งข้อมูลเท็จแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ดึงสายสืบหนุ่มให้ออก
จากผู้ว่าจ้าง

“ดูเหมือนพวกองค์กรต่อต้านจะรู้ตัวแล้วสินะ” ริมฝีปากซิด
ผุดยิ้มบาง

ฝ่ายตรงข้ามพยายามยึดระบบกล็องวงจรปิดอยู่ระยะหนึ่ง ก่อน
จะหันมาโจมตีเธอโดยตรง

หากถูกพบ เธอจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทันที...ร่างกายนี้ไม่
สามารถพาเธอหลบหนีได้

การปกปิดไอทีแอดแคสของตัวเองคือพื้นฐานของแฮกเกอร์
ทว่าเธอไม่ได้ทำเพียงแคंपกปิด

...ไวรัสทำงาน...

คนที่พยายามตามรอยเธอจะเจอเข้ากับ โปรแกรมอันตราย
ขนาดจิ๋ว ไวรัสสามารถเปลี่ยนแปลงและทำสำเนาตัวเอง แพร่กระจาย
ยึดทั้งระบบภายในครึ่งชั่วโมงโดยไม่สามารถตรวจจับได้

การโจมตีคือการป้องกันที่ดีที่สุด

...ที่เหลือก็แค่รอเวลา...

ทว่าเมื่อตรวจสอบสถานะอีกครั้ง ก็ว่างกลับต้องขมวดมุ่น

บ้ำหน้า หยุคแพร่กระจายแล้ว ! จะบอกว่าทางนั้นสามารถ
ค้นหาไวรัสได้เร็วกว่าที่มันคัดลอกตัวเองนั้นหรือ !

หญิงสาวหลับตาลง

...ที่อยู่ของเธอถูกค้นพบแล้ว...

มือใหญ่เกาศีรษะ

“คุณตำรวจต้องเข้าใจอะไรคิดแน่ ผมแค่จับมอเตอร์ไซค์มาส่ง
ของให้เจ้านายเองครับ” ชายหนุ่มคลี่ยิ้มเป็นมิตร ชี้นิ้วเข้าร้านกาแฟ
“คุณตำรวจไปตามเจ้านายผมก็ได้ เขาอยู่ตรงนั้นเอง”

ชายในเครื่องแบบหรีตาชังใจ ก่อนพยักพโยกให้ผู้ต้องสงสัยนำ
ทางไป

...ต้องเลี้ยงกันหน่อย...

สายสืบหนุ่มก้าวเข้าหาเป้าหมาย...ชายร่างสูงในชุดสูท

“ของที่สั่งครับ” ชายหนุ่มยื่นซองสีน้ำตาลให้ศัตรู วกเข้าไป
ด้านหลัง ชักปืนที่ซ่อนเอาไว้จี้สีข้างผู้ค้าอาวุธ กระซิบบนโดยไม่เปิดริม
ฝีปาก “เอออตามผมชะ”

ใช้เป้าหมายเป็นพยานให้ เป็นแผนที่บ้าบิ่นสิ้นดี

...สถานการณ์กำลัง...

เพราะเป็นคนในวงการที่มีชนักคิดหลัง อีกฝ่ายจึงไม่กล้า
กระโดดกระตัก แต่ถ้าหากมันร่วมมือกับตำรวจ เขาจะตกที่นั่ง
ลำบากทันที

“...เขาเป็นพนักงานบริษัทผมเองครับ นั่นเป็นรถของบริษัท”
ชายชุดสูทอธิบายเสียงนิ่ง “นี่นามบัตรผม”

นายตำรวจรับกระดาษแผ่นเล็ก “เข้าใจแล้วครับ ผมจะลอง
ตรวจสอบข้อมูลอีกครั้ง”

ชายหนุ่มถอนหายใจ อาศัยจังหวะที่ทั้งคู่คุยกันผละออกจาก
โต๊ะ เบี่ยงตัวหลบหญิงร่างอ้วนที่เดินสวนมา ก่อนจะไปปะปนกับ
ฝูงชนภายนอกร้าน

“ทำอะไรของคุณคะ !” เสียงทวาดแว้ดดังขึ้นทันทีที่เปิด
เครื่องมือสื่อสาร

“ติดเครื่องดักฟังที่ผู้ชายและคนที่คาดว่าเป็นผู้ซื้อเรียบร้อย”
เสือแจกเกตสีดำลงปอนอนกั้นถึงขยะ ขาววก้าวเข้าขณะเจ้าตัวหียบ

มองขึ้นมาสวม “ฝ่ายตรงข้ามเห็นหน้าผมแล้ว ช่วยเตรียมคนมาแทน
ด้วย”

“เข้าใจแล้วค่ะ” เสียงเคาะแป้นพิมพ์ดังแว่วมา “ฉันระบุตัวแฮก
เกอร์ฝ่ายนั้นได้แล้ว รบกวนไปตรวจสอบด้วยค่ะ”

ร่างสันทัดชะงัก

ภาพที่ปรากฏบนมือถือคือหญิงสาวนัยน์ตาลึกโหล จมูกเซดรีน
ผิวและริมฝีปากขาวซีดราวภาพขาวดำ ใบหน้าหนึ่งในสามมีรอย
แผลเป็นเด่นชัด

“นั่นคือรูปเมื่อห้าปีก่อน ดูเหมือนว่าเป้าหมายจะเก็บตัวอยู่แต่
ในบ้าน กำลังดำเนินการค้นหาประวัติอยู่ค่ะ”

“ไม่ต้อง”

ชายหนุ่มขยับมือถือลงกระเป๋ โบกมือเรียกแท็กซี่

...เขารู้จักผู้หญิงคนนี้...

ฝ่าม่านสีชาวดกแนบหน้าต่าง

ลมหยุดนิ่ง มีเพียงเสียงเคาะเป็นพิมพ์ส่ม่าเสมอ

เพียงไม่กี่นาทีต่อมา เสียงอะอะก็ดังขึ้น

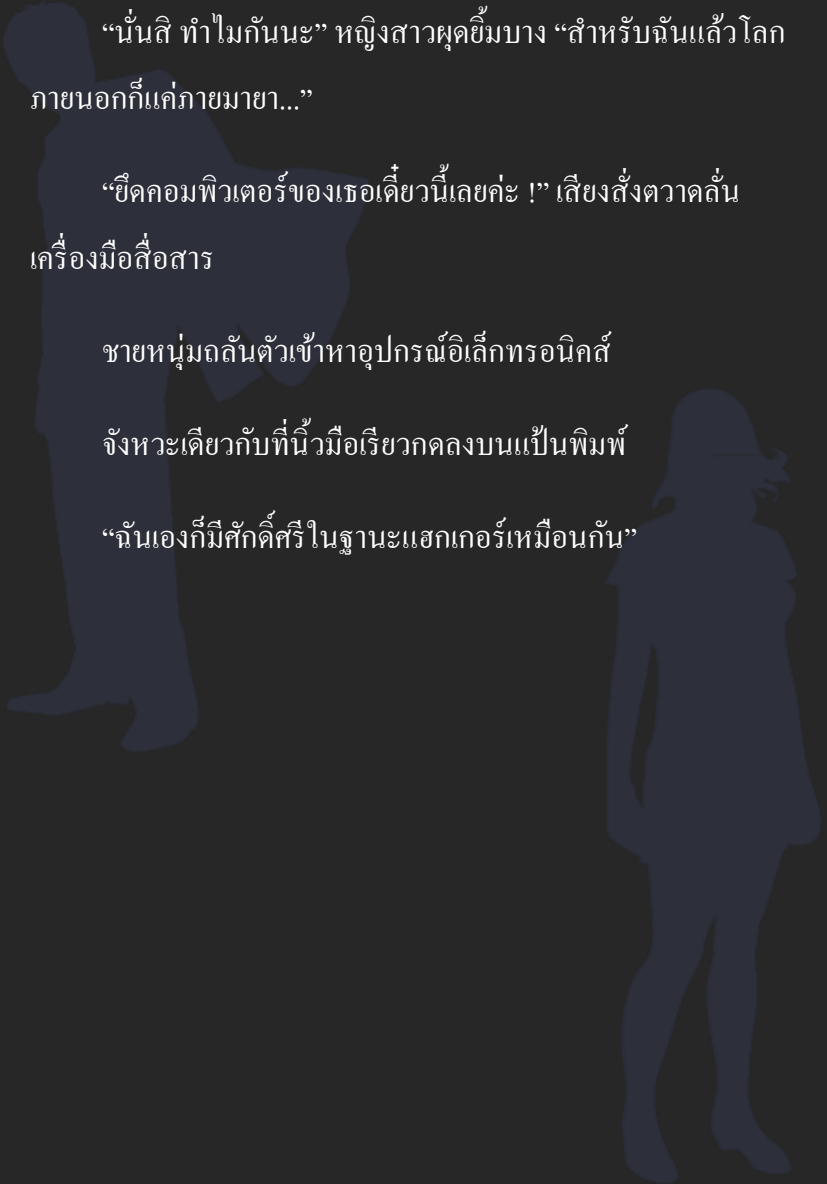
ประตูไม้เปิดพรวด

“มาจับฉันหรือคะ” หญิงสาวถามทั้งที่ยังจ้องหน้า
จอกอมพิวเตอร์ “สิบปีแล้วสินะ...ตั้งแต่เหตุการณ์ครั้งนั้น...ฉันนั่งอยู่
บนรถเข็น ส่วนคุณก็หายตัวไปหลังงานศพของน้องชาย”

“ไม่นึกเลยว่าเพื่อนของน้องชายจะเป็นผู้ก่อการร้าย” มือใหญ่
กำแน่น มองร่างบางบนเก้าอี้ “ทำไมถึงทำแบบนี้ เธอเองก็เป็น
ผู้เสียหาย ทำไมถึงร่วมมือกับมันเช่นฆ่าผู้บริสุทธิ์”

เก้าอี้รถเข็นหันกลับมา

นัยน์ตาลึกโหลจ้องใบหน้าหยาบกร้าน

The background features dark blue silhouettes of a man on the left and a woman on the right, both facing each other. The man is wearing a long-sleeved shirt and trousers, while the woman is wearing a dress. The text is overlaid on this background.

“นั่นสิ ทำไมกันนะ” หญิงสาวผุดยิ้มบาง “สำหรับฉันแล้วโลก
ภายนอกก็แค่กายมายา...”

“ซิคคอมพิวเตอร์ของเธอเดี๋ยวนี้เลยล่ะ !” เสียงตั้งตาค้น
เครื่องมือสื่อสาร

ชายหนุ่มถลันตัวเข้าหาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

จังหวะเดียวกับที่นิ้วมือเรียวกดลงบนแป้นพิมพ์

“ฉันเองก็มีศักดิ์ศรีในฐานะแฮกเกอร์เหมือนกัน”

ช่อดอกไม้ใหญ่อยู่ในอ้อมแขนแข็งแรง

“ไม่ยากเชื่อเลยว่าผู้หญิงคนนั้นจะปล่อยโทรจันมาพร้อมกับ
ไวรัล” เสียงใสดังออกมาจากอุปกรณ์สื่อสาร

ไวรัลทำลำเนาตัวเองแพร่กระจายทั้งระบบเพื่อลบข้อมูล ขณะ
โทรจันแฝงตัวซุ่มเงียบอยู่เบื้องหลัง กว่าจะรู้ตัวระบบก็โดนยึดไป
แล้ว

“ฝากบอกด้วยว่าคราวหน้านั้นไม่แพ้แน่”

การสื่อสารจบลงแค่นั้น ชายหนุ่มยิ้มบาง เปิดประตูห้องพัก
ผู้ป่วย

หญิงสาวเป็นเพียงแขกเกอร์รับจ้าง ไม่ใช่ผู้ก่อการร้าย แคมป์มือ
ดีจนอัจฉริยะยังยอมรับ หากร่วมมือกัน ได้คงหนีไม่พ้นกำลังรบ
สำคัญ

โทษในตอนนี้อาจมีเพียงห้ามแตะต้องคอมพิวเตอร์ และถูกจับตามองตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

“ต้องมาติดอยู่กับคนพิการอย่างฉัน น่าสงสารจังนะ”

“วิธีลงโทษของหัวหน้าเขาคะ สงสัยจะใช้แผนบ้าบิ่นไปหน่อยเลยไปกระตุ้นต่อมโกรธเขาเข้า” ร่างสันทัดจัดคอกไม้ลงในแจกัน
“ฝีมืออย่างเขอน่าจะรู้ว่าผู้ว่าจ้างคือผู้ก่อการร้าย ทำไมถึงยังรับงานอีก”

นัยน์ตาลึกจ้องแผ่นหลังคู่สนทนาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน

“ถ้ารู้เหตุผลผมจะได้ไปพูดคุยกับผู้ใหญ่ให้ได้”

ใบหน้าเบื้องหลังหนังสือมุขยิ้มบาง

ห้องฟ้านอกหน้าต่างเป็นสีครามสดใส

...ไม่ว่าโลกจะกว้างสุดขอบฟ้า...

...หรือจะแคบเพียงแค่ห้องหนึ่ง...

